

[Aage Fogh.]

og bygger. Der sker noget, der er pres på helt op til den danske grænse sydfra. Nord for grænsen — jeg skal ikke sige noget ondt om det — det så meget pænt ud, der stod en pæn høst på markerne, men der var langt, langt mellem hjemmene dernede. Det er et tomrum, der ligger umiddelbart nord for vor grænse, og jeg er bange for, at preset sydfra sammen med tomrummet nordpå vil virke som et vakuum. Jeg forstår ikke, at folk kan være så rolige, når man tænker på den dag, vi kommer i fællesmarkedet. Hvad vil der da ske, hvis vi ikke har foretaget os noget for på en eller anden måde at skaffe udligning her?

Dette skulle være en stærk henstilling til de ministre, hvem disse spørgsmål sorterer under, om at tage det op til overvejelse. Hvis de kun ligger og skriver til hinanden — ikke ministre, men embedsmændene — så lad os få en rationel behandling af sagen og få den klaret.

Samtidig med at jeg var ude på disse undersøgelser, søgte jeg efter ødegårde. Jeg hørte i går det ærede medlem hr. Poul Møller omtale ødegårde. Jeg har jo hørt det ærede medlem hr. H. C. Toft gøre det tidligere, og jeg har også set enkelte af de københavnske aviser skrive om ødegårde som et meget stort problem. Jeg må sige, at jeg kørte Jylland igennem både på langs og på tværs, og jeg fandt ikke flere ødegårde, end at jeg turde tage ansvaret for at lade staten købe dem og tilplante dem; så kunne de benyttes til udflyttingssteder og til rekreationsophold for folk, der trænger til noget sådant. Men ødegårde i almindelighed fandtes ikke. Hvorfor da skrive så meget om dem? Jeg forstår godt de konservative, for deres grundtanke er, at kapitalen skal bare have rådighed over jorden. Det var også det, formanden for Realkreditfonden, bankdirektør Poulsen fra Tønder, gav udtryk for forleden aften i fjernsynet: det går alt sammen udmærket, bare kapitalen får fri rådighed og staten ikke blander sig i det. Det tror jeg ikke ville være klogt. Men da ødegårde altså ikke findes i større udstrækning, kan jeg ikke forstå, hvorfor diskussionen føres videre.

Jeg vil dog gerne sige et par ord om arealer, hvor der findes ødegårde, altså ikke i Jylland, men på øerne på langt, langt bedre

jord. Hvis man bevæger sig op i Nordsjælland, vil man omkring Jyllinge-Gundsømagle se, at der ligger vel omkring 100 ha jord, der ikke har været dyrket nu i 3 år. Jeg henvendte mig forleden dag til sognerådet deroppe og spurgte hvorfor. Forklaringen var ligetil: vi giver ikke tilladelse til bebyggelse af dette areal, før der er rensningsanlæg. Det er helt i orden, vi skal ikke have Roskilde Fjord lavet om til kloak, og derfor skal vandet renses, men kommunen vil ikke lave rensningsanlæg ét sted og så se, at kulturministeren vil lægge det et andet. Disse to institutioner har nu forhandlet i op til 3 år. Det er mangel på samarbejde, og hvad betyder det? Det betyder, at der ligger et areal, der er købt for over 2 mill. kr., hvoraf der skal betales renter, og hvoraf der skal betales skat. Hvem kommer til at betale det? Formentlig de, der til sin tid køber jorden, eller også han, der har købt, hvis han skulle være så uheldig at gå fallit, inden han får jorden solgt. Det er store værdier, der tabes, og det er det samarbejde, der mangler mellem institutionerne, vi her må efterspørge.

Disse ødegårde findes imidlertid mange, mange andre steder. 5½ ha ligger øde hen købt for 950.000 kr., vurderet til 560.000 kr. Der er ingen byggetilladelse, så vidt jeg ved, for denne jord, der ligger uden for Roskildes grænser. Jeg var med Roskilde byråd hos den højtærede boligminister forleden dag. Det havde en ønskeseddel på 3.465 byggetilladelser, og det fik 167. De, der har købt disse grunde, kommer formentlig til at vente i årevis. For hvert år, der går, løber 100.000-120.000 kr. på i omkostninger til renter og skatter. Hvem kommer til at betale dem? Det gør de, der engang til sin tid skal bygge, og derfor tror jeg, vi her står over for et problem, man ikke kan lade ligge.

Det er nu 3 år siden, jeg rejste det spørgsmål her i folketinget, om der ikke var anledning til at undersøge hele problemet om grundstigningsskyld. Man svarede: nej, det er der ikke, det går udmærket. Men det gør det ikke. Tag forholdene i Kildebrønde, hvor sognerådsformanden, som også er amtsrådsmedlem, holder udsalg af grunde i en svinestald under festlige former og får folk til at tro, at de køber en grund til 10.000 kr., og det så viser sig, at oven på